

сѣдинени въ една държава и образували единъ силенъ народъ (византийскитѣ писатели го наричатъ още когато живѣлъ въ Бесарабія „миарон етнос“, нечестивъ *народъ*, а не нѣкаква си орда), при появяването на важни държавни въпроси, се събирали на комендѣ, за да разискватъ общо върху тѣхъ. (Покъсно, при Бориса, по случай покръстванието му, се били възбунтували пакъ подвѣдомственитѣ велможи отъ десеттѣхъ комитата; и споредъ Хинкмара, реймски архиепийскопъ, „князѣтъ прѣдалъ на смъртъ петдесетъ и двама отъ велможитѣ, които най-вече бунтували народъ срѣщу него“. Това извѣстие ни показва, че и въ България постепенно се усилилъ абсолютизма, безъ съмнѣние най-вече подъ византийско влияние).

Съ установяването на Савина въ Цариградъ, по случай династическия раздоръ, дало се възможностъ на Византия да се бърка въ вътрѣшнитѣ работи на България. Новоизбрания Паганъ или Баянъ успѣлъ да склони боляритѣ, за да се склучи миръ съ Византия. Той испратилъ пратеници, които не били приети. Императоръ Константинъ V излѣзалъ на походъ срѣщу българитѣ заедно съ Савина, но намѣрилъ укрѣпени балканскитѣ проходи съ български войски. Паганъ тогава поискалъ свидѣние съ императора, което и станало. К. Копронимъ, до когото седѣлъ Сабинъ, измѣмрилъ българитѣ за опустошенията, които му причинявали често въ тракийската земя, както и за умразата къмъ Савина и склучили миръ, въ който се прѣдвиждало: Савинъ да испрати въ България свой замѣстникъ съуправителъ на Баяна. Като такъвъ билъ назначенъ Умаръ отъ родѣтъ *Укилз*. Обаче българитѣ търпѣли само 40 дена тоя замѣстникъ-съуправителъ, поради което се нарушилъ мирѣтъ. Византийския императоръ тогазъ наново потеглилъ съ войски ненадѣйно за България, и като намѣрилъ незапазени проходите, удало му се да изгори много български поселения по р. Тунджа и подирѣ се исплашилъ и се върналъ. Отъ извѣстията на патриарха Никифора излиза, като чели подиръ съуправителъ на Баяна е билъ братъ му Токту. Той, както и неговия братъ сж паднали заедно съ много боляри въ горѣнаведеното сражение съ императора. Тогава много българи сж се оттеглили къмъ дунавскитѣ блатливи мѣстности. Това извѣстие на Никифора нѣкои историци неправилно сж го разбрали, та затуй дошли до заключение, че „приемника на Баяна Токту, падналъ заедно съ